

CLARA

KAPITEL 1

Jeg ved ikke, hvor længe jeg ligger på knæ på asfalten, mens jeg stirrer i den retning, hvor den sorte enke kørte afsted med Silja. Men mørket er på vej. Det rækker ud efter mig med sine lange, sorte fingre. Det har allerede slugt de sidste spor af vognen og Silja. Min datter.

Det føles, som om min hud er blevet skrællet af. Som om hele min krop er et stort sviende sår. Silja. Det er ikke mange uger siden, hun lå i min mave. Siden, vi var én krop. Nu er hun revet fra min favn. Håbløsheden lægger sig som en løkke om min hals, og jeg har lyst til at dø lige der. Men inde i al sorgen, al håbløsheden, der vokser en anden følelse frem. Ønsket om overlevelse. For hvis jeg dør her, så ser jeg aldrig Silja igen.

Så jeg tvinger mig selv på benene. Ser rundt i tusmørket. Ødelandet er blevet endnu mere vildt, end da jeg boede her som barn.

Asfalten er revnet overalt. Planter er brudt igennem og har genvundet ejerskabet over ikke bare vejene, men også bygningerne. De kravler op ad de sønderskudte højhuse, som vil naturen opsluge alt, hvad der engang var by.

Her er stille. Øde. Og hvis jeg ikke vidste bedre, ville jeg

tro, jeg var alene. Men jeg ved bedre, og jeg ved, hvilke farer her lurar. Jeg har set de lange køer på Ansøgerdagene, hvor folk higer efter at komme ind i Viduana. De er alle herude et sted.

Som små søgte vi ly højt oppe i bygningerne. For nede på jorden huserede banderne. Vi var alle hjemløse. Byløse. Et restprodukt af de store krige. Og selvom de gamle nationer var kollapsede, fortsatte krigen. Nu handlede den dog ikke længere om territorier, men om mad. Om overlevelse.

Jeg går ind i det, der engang var en by. Her er stadig ingen mennesker i syne. Men jeg begynder at kunne se små spor efter dem.

Der er vildtvoksende planter med honningbær, men bærrerne er alle blevet plukket. Et enkelt ligger smattet ud på asfalten.

Jeg samler det op. Børster lidt jord af det og putter det i munden. Det smager sødt og lunt af solen, men mætter ikke. Hvis jeg skal overleve, må jeg finde mere mad.

Jeg finder ly i et hus. Det har måske engang været et hjem for en familie. Nu er det ribbet for indmad. Alt er fjernet. Sikkert solgt til Viduana. Det plejede far at gøre: samle ting og sælge dem i byen i bytte for mad. Og det var der mange, der gjorde. Så husene her er kun tomme skaller af mursten, alt af værdi er fjernet. Men den udhulede bygning giver mig stadig ly for vinden og skærmer mig for andre. Jeg krøller mig sammen i et hjørne. Lysten til at dø vælter ind over mig på ny, men jeg skubber den væk. Tænker på Silja.

Da jeg lukker øjnene, kan jeg stadig mærke hende mod mit bryst. Det lille hjerte, der slog i takt med mit. Og brystterne spænder op. De er fyldte og ømme.

Så lægger jeg mig til at sove. Det er min første nat uden for Viduana, siden jeg var barn. Det burde have været en sejr, og jeg skulle have været her med Silas og Silja.

Et sted i det fjerne kan jeg ane Viduanas ydermur. Og selvom det virker fuldstændig forkert, fordi jeg i månedsvis har planlagt at flygte, vil jeg gøre alt for at komme tilbage ind i byen. Ikke for at tjene enkerne, men for Siljas skyld. Jeg skal have min datter tilbage. Men hvis jeg nærmer mig muren nu, skyder de mig. Den eneste vej tilbage til byen er at vente på Ansøgerdagen. Jeg må stille mig op i køen. Måske kan jeg tigge mig til en ny chance. Det er en dårlig plan, men den er alt, jeg har ...